

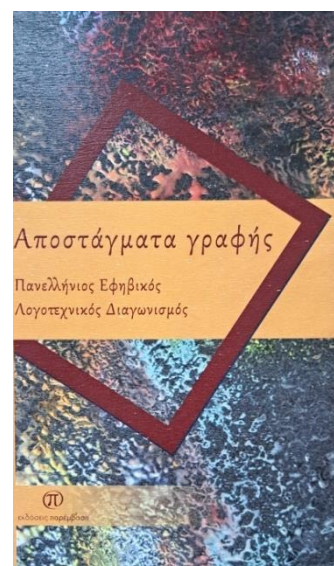
Χωρίς φόβο

Το διήγημα που ακολουθεί δημοσιεύθηκε στον τόμο Αποστάγματα γραφής, μια συλλογή ποιημάτων και διηγημάτων μαθητών και μαθητριών Γυμνασίου και Λυκείου, που έλαβαν μέρος στον ομώνυμο πανελλήνιο εφηβικό διαγωνισμό. Ο διαγωνισμός διεξήχθη από το λογοτεχνικό περιοδικό και τις εκδόσεις Παρέμβαση κατά το χρονικό διάστημα 3 Οκτωβρίου–31 Δεκεμβρίου 2022.

Ο τοίχος απέναντί του έστεκε στητός και ατάραχος, μα εκείνος ένιωθε πως έγερνε καταπάνω του σαν θηρίο έτοιμο να τον καταπιεί. Οι σκιές της λάμπας μεγάλωναν, έμοιαζαν να τον τυλίγουν για να τον πάρουν μαζί τους. Όλο και μεγάλωναν, όλο και πλήθαιναν. Ήθελε να τελειώσει αυτό το μαρτύριο όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Τι σημασία είχε ποιος θα τον έπαιρνε; Έτσι κι αλλιώς, έφευγε. Δεν ήταν άλλωστε από καιρό γραμμένο αυτό; Ήξερε πολύ καλά ότι δεν έχει γλιτωμό. Οι ερινύες ήταν εκεί, καιροφυλακτούσαν. Όπου να' ναι, από στιγμή σε στιγμή, θα τον άρπαζαν.

Ο ορός που έσταζε ήταν το μόνο πράγμα που έσπαγε την αποπνικτική ησυχία και μπορούσε να τον κάνει να πάρει το μυαλό του από το μαύρο τέλος που ερχόταν. Κι αυτό για λίγο. Οι δείκτες του ρολογιού απέναντί του ήταν σαν να είχαν σταματήσει, σαν να είχε παγώσει ο χρόνος, παρατείνοντας έτσι το μαρτύριό του. Μία νοσοκόμα μπήκε στο δωμάτιο και αμίλητη του άλλαξε τον ορό. Έπειτα, χωρίς να του πει ούτε κουβέντα, έφυγε, κλείνοντας πίσω της την άσπρη πόρτα, αφήνοντας τον πάλι να βυθιστεί στην άβυσσο, τη δική του προσωπική άβυσσο.

Έκλεισε τα μάτια. Προσπάθησε να κοιμηθεί, αλλά εικόνες από χρόνια θαμμένες στο νου ξεπετάγονταν σαν τα κεφάλια της Λερναίας Ύδρας ζητώντας να τον καταπιούν. Εικόνες από το παρελθόν του που διεκδικούσαν μερίδιο από το μέλλον του. Σε εκείνες τις επιλογές του οφειλόταν το σημερινό του μαρτύριο.

Είδε τον εαυτό του να κοιτάζει απαξιωτικά την κόρη του λέγοντάς της πως ήταν μία απογοήτευση για εκείνον. Ο λόγος τώρα φάνταζε ανόητος. Ερωτεύτηκε και θέλησε να ακολουθήσει την καρδιά της. Τότε έμοιαζε σαν έγκλημα και του στερούσε τη δυνατότητα να πετύχει οικονομικές απολαβές από το γάμο της. Εκείνη τον κοίταξε σταθερά και αποφασιστικά, αλλά με μια μεγάλη θλίψη. Ήταν η τελευταία φορά που την έβλεπε.

Έπειτα, μία άλλη εικόνα εμφανίστηκε μπροστά στα μάτια του. Η γυναίκα του. Ήταν μια γλυκιά, καλοσυνάτη γυναίκα που τον φρόντιζε και τον αγαπούσε. Τι κρίμα που δεν το κατάλαβε όσο ήταν καιρός. Δεν την έβλεπε ποτέ, πάντα ψυχρός και απόμακρος, αδιάφορος, ως τη μέρα που εκείνη δεν άντεξε άλλο και εγκατέλειψε τη θέληση για ζωή.

Η τρίτη εικόνα που εμφανίστηκε μπροστά του τον έκανε να θέλει να ανοίξει τα μάτια του μια ώρα αρχύτερα. Να ξεφύγει από το παγερό σκοτάδι της μοναξιάς. Ο καλύτερός του φίλος, ο μοναδικός του φίλος, είχε εξαφανιστεί από τη ζωή του τελείως ξαφνικά. Τώρα όμως αντιλαμβάνεται ότι δεν ήταν τόσο ξαφνικά. Τον είχε προειδοποιήσει πολλές φορές να αλλάξει συμπεριφορά. Κανείς δεν μένει εκεί που τον περιφρονούν, κι ο φίλος του ανέχτηκε πολλά για πολύ καιρό. Τώρα καταλάβαινε ότι είχε φερθεί στον μοναδικό άνθρωπο που τον στήριζε με σκληρότητα και κακία.

Το ρολόι απέναντί του χτύπησε 3 ακριβώς. Σε λίγο θα ερχόταν ο γιατρός για την καθιερωμένη επίσκεψη. Είχε τόσα πολλά χρήματα που θα μπορούσε να έχει τον γιατρό όλη μέρα στο προσκεφάλι του. Στην αρχή το είχε κάνει. Με τον καιρό κατάλαβε ότι τα λεφτά δεν εξασφαλίζουν ούτε την υγεία αλλά κυρίως ούτε τη συμπόνια. Έτσι, περιόρισε τις επισκέψεις του γιατρού για να κρατήσει ελάχιστη από τη χαμένη του αξιοπρέπεια. Κάθε επίσκεψη του γιατρού πλέον, είχε την ίδια κατάληξη. Δεν υπήρχε καμία βελτίωση, καμία ελπίδα. Ο γιατρός έκανε τη δουλειά του ψυχρά και αφού αντάλασσαν τις αναγκαίες τυπικές κουβέντες, έφευγε χωρίς κάτι άλλο. Αν υπήρχε κάποιος συγγενής εκεί, κάποιος που να τον νοιαζόταν, ίσως να εκδήλωνε ο γιατρός κάποιο συναίσθημα. Δεν υπήρχε όμως.

Αυτή τη φορά μόνο ο γιατρός, προτού φύγει, κοντοστάθηκε στην πόρτα και ρώτησε αν υπήρχε κάποιος συγγενής ή φίλος που θα ήθελε να ειδοποιηθούν.

Εκείνος, μένοντας για μία στιγμή σιωπηλός και κοιτώντας ξανά τον τοίχο απέναντί του, απάντησε αρνητικά. Ο τόνος της φωνής του έβγαζε κάποιο παράπονο ή το φαντάστηκε; Δεν είχε δικαίωμα να παραπονιέται για τίποτα. Όλα έγιναν όπως τα ήθελε. Ο γιατρός χωρίς να πει άλλη κουβέντα, βγήκε από το δωμάτιο κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Έμεινε ξανά μόνος να κοιτάζει τον τοίχο απέναντί του με άδειο βλέμμα. Έμεινε έτσι για αρκετή ώρα, ώσπου κάποια στιγμή ένωσε το σώμα του να παγώνει και την κουβέρτα που τον σκέπαζε να μην μπορεί πια να τον ζεστάνει. Κατόπιν, μούδιασε όλο του το κορμί με έναν παράξενο τρόπο κι ένωσε σαν να βυθίζεται στο κενό. Η ανάσα του έβγαινε βαριά, με κόπο και δεν μπορούσε να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά. Αυτό ήταν, λοιπόν. Έφτασε το τέλος. Μέσα σε μια στιγμή, που του φάνηκε σαν αιώνας, έκανε τον απολογισμό της ζωής του. Ο απολογισμός αυτός του έφερε μόνο τύψεις και ενοχές προς όλους όσους τον αγάπησαν. Μακάρι να είχε την ευκαιρία να διορθώσει το παρελθόν. Όμως, δεν την είχε. Τώρα, πλήρωνε το αντίτιμο των πράξεων του. Έφευγε μόνο, φοβισμένος και γεμάτος ενοχές.

Μέσα στη ζάλη του, του φάνηκε πως άκουσε την πόρτα να ανοίγει. Δεν γύρισε να κοιτάξει. Γιατί να το έκανε, άλλωστε; Ποιος θα ερχόταν να τον δει; Έχοντας γύρει το κεφάλι του στο πλάι, περίμενε το τέλος του. Τότε ήταν που ένωσε ένα χεράκι να πιάνει το δικό του. Τρόμαξε και γύρισε. Είδε ένα κοριτσάκι να τον κοιτάζει. Τα μάτια της ήταν γεμάτα αγάπη και μια γλυκιά θαλπωρή τον τύλιξε. Στην αρχή φοβήθηκε, αλλά μετά αφέθηκε. Το κορίτσι δεν έδειχνε να τον φοβάται, ήταν λες και τον ήξερε από καιρό. Στένεψε τα μάτια του. Μήπως ήταν και αυτό μία ακόμα ψευδαίσθηση; Καθώς την παρατηρούσε όμως, διέκρινε κάτι γνωστό, κάτι οικείο. Στη συνέχεια, άκουσε τη φωνή της κόρης του. Ήταν εκεί, πλάι του. Τώρα, μπορούσε να φύγει χωρίς να φοβάται, πια. Η συγχώρεση είχε δοθεί!

Πηγή: *Αποστάγματα γραφής. Πανελλήνιος Εφηβικός Λογοτεχνικός Διαγωνισμός*, Κοζάνη 2023, 92–94 [Αναστασία Παπαδάκου].

Διαβάζοντας Λογοτεχνία

Λίτσα Ψαραύτη, *Η εκδίκηση των μανιταριών*, εκδ. Άγκυρα 2009.

Το 2210 τα ταξίδια με διαστημόπλοια από τη γη σε άλλους πλανήτες είναι συνηθισμένα. Το διαστημόπλοιο «Αϊνστάιν» ξεκινάει για τον πλανήτη «Χίμαιρα». Πρέπει να φέρει στη γη θερμήλιο, καύσιμο απαραίτητο για την ανθρωπότητα. Είναι απαραίτητο, γιατί τα παλιά καύσιμα έχουν σωθεί στη γη κι έτσι οι άνθρωποι αναγκάστηκαν να στραφούν στο διάστημα για να βρουν καινούργιο καύσιμο. Στη «Χίμαιρα» ο αστροπλοηγός ένωθε ότι τα μανιτάρια που ζούσαν σε αυτόν τον πλανήτη τον παρακολουθούν. Πράγματι, τα μανιτάρια είναι ζωντανοί οργανισμοί, κάτοικοι αυτού του πλανήτη. Είναι θυμωμένα με τους ανθρώπους που λεηλατούν τον πλανήτη τους, που νοιάζονται μόνο για τη δική τους επιβίωση και δεν τους ενδιαφέρει η ζωή των άλλων όντων. Τα μανιτάρια επιθυμούν την τιμωρία των ανθρώπων για την αδιαφορία και την απληστία τους. Η εκδίκηση έρχεται όταν οι χάντρες που πήρε ο αστροπλοηγός από τον πλανήτη σκάνε και από μέσα βγαίνουν τεράστια φυτά που γεμίζουν τον πλανήτη γη και σκοτώνουν όλους τους ανθρώπους με το άρωμά τους.

Χρήστος Πατσιλίβας

Victoria Hislop, *Το Νησί*, εκδ. Ψυχογιός 2020.

Η ηρωίδα Αλέξις Φίλντινγκ προσπαθεί να μάθει την οικογενειακή της ιστορία και συγκεκριμένα τον παρελθόν της μητέρας της Σοφίας, αλλά αδυνατεί να βρει απαντήσεις. Όταν αποφασίζει να επισκεφθεί την πατρίδα της μητέρας της, την Πλάκα της Κρήτης, εκείνη της δίνει ένα γράμμα που προορίζεται για μια παλιά της φίλη. Όταν η Αλέξις φτάνει στον προορισμό της, θαμπώνεται από την ομορφιά του παραλιακού χωριού και του νησιού που βρίσκεται απέναντί του. Το νησί είναι η Σπιναλόγκα, η πρώτη αποικία λεπτρών του 20ού αιώνα. Η ηρωίδα βρίσκει τη φίλη της μητέρας της, τη Φωτεινή, για την οποία προορίζεται το γράμμα, και εκείνη της αφηγείται την τραγική ιστορία της προγιαγιάς της, της Ελένης, και μιας άλλης οικογένειας που έζησε στην περίοδο του πολέμου. Η Αλέξις ανακαλύπτει πόσο στενά συνδέεται με το νησί αυτό και παράλληλα γνωρίζει την κατάντια των λεπτρών που διαβιούσαν κάποτε απομονωμένοι εκεί. Στο τέλος αντιλαμβάνεται μια διαφορετική διάσταση του παρελθόντος, του οποίου τα μυστικά έχουν τη δύναμη να αλλάξουν το μέλλον.

Πηνελόπη Παπαγιαννάκου